

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 21 marca 2022 r.

DIH-3.707.5.2022.AB

DECYZJA DIH - III/41/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.331.ZSE.36.2021.CZP Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 15 grudnia 2021 r. (nr akt: PU.8361.179.2021), na mocy której przedsiębiorcy „ASAJ” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Siedlcach wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 7 - 13 października 2021 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DS. 191/2021 z 7 października 2021 r. (przesłanym w dniu 8 października 2021 r. za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na adres siedziby kontrolowanej spółki), przeprowadzili kontrolę w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy (...) (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli.

Kontrolę przeprowadzono zgodnie z art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w obecności pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy, tj. osoby czynnej w lokalu w rozumieniu art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740 z późn. zm.).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że w dniu kontroli w ofercie sklepu znajdował się sprzęt elektryczny i elektroniczny przeznaczony dla gospodarstwa domowego.

W związku z tym, że kontrolowany posiadał w ofercie sprzęt elektryczny, podlega on obowiązkowi dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużytych sprzęcie.

W toku podejmowanych działań ustalono, że kontrolowana spółka prowadzi sprzedaż za pomocą środków porozumiewania się na odległość – sklep internetowy (...), natomiast powierzchnia sklepu wynosi ok. 100 m².

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, nie umieścił informacji, o której mowa w art. 37 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, wskazującej że dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, jak również nie umieścił jej na stronie internetowej sklepu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jeszcze w toku kontroli zostały podjęte dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości, co zostało potwierdzone w e-mailu z 12 października 2021 r.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 13 października 2021 r. (nr akt kontroli DS.8361.179.2021), zawierającym na karcie 3 pouczenie, że „na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany może zgłosić uwagi do protokołu kontroli bądź wnieść je na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu”. Protokół został przesłany kontrolowanemu pismem z 14 października 2021 r.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem z dnia 23 listopada 2021 r., poinformował przedsiębiorcę (...), o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 i 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa stronie przysługuje prawo do wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów.

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie kontrolowany wyjaśnił, iż do naruszenia art. 37 ust. 4 w zw. z art. 37 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, doszło z powodu chwilowego niedopatrzenia, które natychmiast zostało wyeliminowane, co potwierdza protokół kontroli (nr akt: DS.8361.179.2021). W związku z powyższym przedsiębiorca wniósł o umorzenie postępowania.

W dniu 15 grudnia 2021 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy (...), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 ww. ustawy,
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

W dniu 5 stycznia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie od ww. decyzji (podpisane przez osobę nie będącą upoważnioną do reprezentowania przedsiębiorcy), natomiast w dniu 21 stycznia 2022 r. w odpowiedzi na wniosek Prezesa UOKiK z dnia 12 stycznia 2022 r., wpłynęło powyższe odwołanie uzupełnione o podpis osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy.

W powyższym odwołaniu strona zarzuciła naruszenie przepisów:

- 1) art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonej decyzji pomimo przedstawienia dowodów usunięcia naruszenia;

- 2) art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie i nałożenie administracyjnej kary pieniężnej pomimo, iż waga naruszenia prawa była znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa;
- 3) art. 10, 7,77 Kpa poprzez brak zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu, brak podjęcia czynności do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego;
- 4) art. 48 ust. 1 oraz art. 50 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców przez prowadzenie kontroli bez uprzedniego zawiadomienia przedsiębiorcy – kontrolowanej spółki (...) oraz bez obecności reprezentanta przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej, a w konsekwencji oparcie ustaleń kontroli wyłącznie na wyjaśnieniach pracownika nieuprawnionego do działania w imieniu spółki.

Mając na uwadze powyższe strona wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie
- 3) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Pismem z dnia 25 stycznia 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę (...), o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji PO.331.ZSE.36.2021.CZP Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 15 grudnia 2021 r. (sygn. akt: DS.8361.179.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

W dniu 8 lutego 2022 r. do Prezesa UOKiK wpłynęło pismo przedsiębiorcy, w którym podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu, jednocześnie wskazując, że uchybienia zostały natychmiast wyeliminowane, a firma pouczyła pracowników o przestrzeganiu przepisów.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki

inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,

- b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
  - 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Natomiast zgodnie z art. 93 ust. 4. jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub, że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowieckiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca (...), nie wykonała ciążących na niej obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 oraz
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. nie uwidoczniał w miejscu sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużyтым sprzęcie. Tym samym działania Mazowieckiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Organ drugiej instancji wskazuje, że celem ustawodawcy było umożliwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 niezależnie od prowadzonej przezeń powierzchni sprzedaży czy dostarczania konsumentom sprzętu czy też nie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Bardzo ważna informacja jest również ta, dotycząca nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu w miejscu dostawy tego sprzętu, jeżeli zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił tę samą funkcję co sprzęt dostarczony. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu również jest bardzo istotna. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym każdy dystrybutor, niezależnie od zakresu jego działalności, powinien mieć uwidocznione informacje wynikające z art. 37 ust. 4 w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3, jak również wynikające z art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony

podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Przedsiębiorca w złożonym odwołaniu zarzucił skarżonej decyzji naruszenie:

- 1) art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonej decyzji pomimo przedstawienia dowodów usunięcia naruszenia;
- 2) art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie i nałożenie administracyjnej kary pieniężnej pomimo, iż waga naruszenia prawa była znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa;
- 3) art. 10, 7,77 Kpa poprzez brak zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu, brak podjęcia czynności do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego;
- 4) art. 48 ust. 1 oraz art. 50 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców przez prowadzenie kontroli bez uprzedniego zawiadomienia przedsiębiorcy – kontrolowanej spółki (...) oraz bez obecności reprezentanta przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej, a w konsekwencji oparcie ustaleń kontroli wyłącznie na wyjaśnieniach pracownika nieuprawnionego do działania w imieniu spółki.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w pierwszym punkcie, Prezes UOKiK wskazuje, że art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wprost określa jakie przesłanki są brane pod uwagę przy analizie zasadności zastosowania niniejszego przepisu. Aby organ mógł podjąć decyzję o niewszczynianiu postępowania w sprawie nałożenia kary, przedsiębiorca musi przedstawić organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W niniejszej sprawie przedsiębiorca nie przedstawił, żadnych dowodów i okoliczności pozwalających na zastosowanie niniejszego przepisu. Taką okolicznością nie jest również wskazane w odwołaniu, jako przyczyny braku wymaganych informacji, usuwanie przez pracownika nieaktualnych plakatów promocyjnych, czy usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości a więc niniejszy zarzut jest całkowicie niezasadny.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w dwóch przepisach prawnych, tj. art. 37 ust. 4 w zw. z art. 37 ust. 2 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w związku z czym nie można uznać, że waga

naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona w toku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Mając na uwadze powyższe, zarzut naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa uznaje się za niezasadny.

Przedsiębiorca w odwołaniu wskazał również na naruszenie art. 48 ust. 1 oraz art. 50 ust. 1 Prawa przedsiębiorców i niewykonanie obowiązku zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze przeprowadzenia kontroli, zarzucając w odwołaniu, że Mazowiecki WIIH nie poczynił prawidłowych ustaleń, przeprowadził kontrolę bez uprzedniego zawiadomienia strony o takim zamiarze i bez obecności reprezentanta (...) lub upoważnionej przez (...) osoby, a ustalenia o braku informacji oparł na twierdzeniu pracownika, nie wyjaśniając istotnych w sprawie okoliczności, w szczególności okresu, w którym wymagana informacja (komunikat nie została zamieszczona w placówce, przyznając jednocześnie, iż był to stan „chwilowy”. Ponadto przedsiębiorca, wskazał na art. 48 ust. 11 zawierający wyjątki od powyższej zasady, a uzasadnienie przyczyny braku takiego zawiadomienia umieszcza się w protokole kontroli. W niniejszej sprawie, zdaniem przedsiębiorcy inspektorzy ograniczyli się do lakonicznego stwierdzenia: kontrola jest przeprowadzona na podstawie stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej, nie wskazując jakie przepisy upoważniają do zastosowania wyjątku. Konsekwencją powyższego, zdaniem skarżącego jest to, że strona nie brała udziału w postępowaniu, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji, a ustalenia kontrolne opierają się na dowodzie – informacji pracownika obecnego w kontrolowanej placówce spółki (...), nieupoważnionego przez stronę do wzięcia udziału w postępowaniu kontrolnym, o chwilowym niedopatrzeniu braku w zakresie opublikowania wymaganej prawem

informacji. Zdaniem strony organ nie poczynił jakichkolwiek ustaleń, jak długo wymagane informacje nie były udostępniane w placówce czy na stronie, co stanowi naruszenia art. 7 i 8 Kpa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że podstawą prawną przeprowadzenia niniejszej kontroli był art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.Urz.UE.L 2019 Nr 169, str. 1) – obowiązującego od 16 lipca 2021 r. Zakres stosowania przepisów ww. rozporządzenia został określony w załączniku I do rozporządzenia, obejmuje on również regulacje dotyczące zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. W związku z powyższym zastosowanie w niniejszej sprawie będzie miał art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Prezes UOKiK informuje również, że artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 został wskazany, jako podstawa prawna przeprowadzenia kontroli, w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr DS. 191/2021 z dnia 7 października 2021 r. – przesłanym przedsiębiorcy pismem z 8 października 2021 r., razem z „Pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego” oraz informacją o rozpoczęciu kontroli w dniu 7 października 2021 r. w sklepie (...). Powyższe upoważnienie zostało odebrane przez stronę 11 października 2021 r. (kontrola zakończyła się 13 października 2021 r.).

Organ drugiej instancji wskazuje, że w załączonym do ww. upoważnienia „Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego” znajduje się informacja, że zgodnie z art. 50 ust. 3 Prawa przedsiębiorców, kontrolowany obowiązany jest do pisemnego wskazania osoby upoważnionej do reprezentowania go w trakcie kontroli, w szczególności, w czasie jego nieobecności – czego mimo aktualnie trwającej kontroli przedsiębiorca nie uczynił.

Ponadto, organ drugiej instancji informuje, że zarówno zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, jak również art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innego pracownika przedsiębiorcy lub osoby zatrudnionej u przedsiębiorcy w ramach innego stosunku prawnego, którzy mogą być uznani za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740 z późn. zm.), lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę. Z tego uprawnienia Mazowiecki WIIH skorzystał w toku niniejszego postępowania kontrolnego i jest to zgodne z obowiązującym stanem prawnym.

Organ drugiej instancji zwraca również uwagę, że w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez organy Inspekcji Handlowej, jednym z podstawowych dokumentów w

oparciu, o który podejmowane jest rozstrzygnięcie organu, jest protokół kontroli. Kontrolowany przedsiębiorca, jeżeli nie zgadza się ze ustaleniami faktycznymi dokonanyymi w toku kontroli i udokumentowanymi w protokole kontroli lub ma zastrzeżenia do prowadzonej kontroli, ma prawo zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli bądź wnieść je na piśmie w przeciągu 7 dni od momentu przedłożenia protokołu do podpisu, lub na podstawie art. 59 ust. 1 Prawa przedsiębiorców wnieść sprzeciw wobec podjęcia i wykonywania przez organ kontroli czynności z naruszeniem określonych przepisów prawa. O powyższych uprawnieniach kontrolowany również został poinformowany w załączonym do upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr DS. 191/2021 z dnia 7 października 2021 r. „Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego”. W protokole kontroli na karcie 3 również znajdowało się pouczenie, że na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany może zgłosić uwagi do protokołu kontroli bądź wnieść je na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu”.

Przedsiębiorca (...) nie skorzystał ze swoich praw, co zatem sugeruje, że przedsiębiorca po otrzymaniu protokołu kontroli nie miał zastrzeżeń do zawartych w nim ustaleń. Również w piśmie z 29 listopada 2021 r. stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, przedsiębiorca nie kwestionował ustaleń kontroli czy prowadzonych przez inspektorów działań kontrolnych, a wskazał jedynie na przyczynę stwierdzonych naruszeń, a mianowicie, że do naruszenia art. 37 ust. 2 w zw. z art. 37 ust. 2 oraz art. 39 ustawy o zużytych sprzęcie doszło z powodu chwilowego niedopatrzenia, które natychmiast zostało wyeliminowane.

Organ drugiej instancji nie zgadza się również z zarzutem naruszenia art. 10, 7, 77 Kpa poprzez brak zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu, brak podjęcia czynności do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Analiza zgromadzonych w sprawie materiałów wykazała, że przedsiębiorca prawidłowo był poinformowany o uprawnieniach wynikających z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej (karta 3 protokołu kontroli), art. 10 § 1 Kpa., art. 50 ust. 1 i 3 Prawa przedsiębiorców oraz art. 15 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej (w „Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy” załączonym do upoważnienia do przeprowadzenia kontroli) oraz art. 10 Kpa z konkretnym wskazaniem czynności jakich strona może dokonać (w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego z 23 listopada 2021 r.). Z powyższych uprawnień przedsiębiorca skorzystał, skierował jedynie do Mazowieckiego WIIH odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, w którym nie kwestionował ustaleń faktycznych, ale je potwierdził i wskazał na przyczynę ich istnienia.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że zarzuty przedsiębiorcy zawarte w odwołaniu całkowicie nie znajdują uzasadnienia i nie ma jakichkolwiek podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Podsumowując Prezes UOKiK nie ma żadnych wątpliwości co do stanu faktycznego ustalonego w toku kontroli i opisanego w protokole kontroli. Nie ma również zastrzeżeń do prowadzonego postępowania kontrolnego i administracyjnego, w związku z czym stwierdza, że Mazowiecki WIIH, na podstawie zgromadzonego materiału i stwierdzonego w nim stanu faktycznego miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, w tym okres trwania naruszenia wskazując, że w toku kontroli rozpoczętej w dniu 7 października 2021 r. zostały stwierdzone nieprawidłowości, jak również na uzupełnienie brakujących informacji (powyższe zostało zawarte w protokole kontroli), wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Mazowieckiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)